

ЛЮБЕН ИВАНОВ

ИЗТРЕБИТЕЛЯТ

chitanka.info

Събуждането го плъосна с категоричност на гларусова куришка сред едно омачкано, преорано и изпепелено легло. Чаршафът — ритан, прегръщан и отблъскван — изтерзано се бе приютил на пода. Поне беше цял. Тоя път.

Утрото бе дошло със слънцето си, за да властва с измамна категоричност в ъгъла на стаята. Както си му е редът, малкият свети Георги от иконата се бе извърнал сред нахалстващите лъчи. Светлината не търпи по-силна светлина, а след като хартията не може да свети, поне може да отразява. Но и светците са хора, та неговият покровител кротко и пристойно си пазеше нарисуваното зрение.

„Зрение“ май беше ключовата дума, защото тя му върна част от спомена за съня, заедно с усещането, че не бива да го забравя. Беше правил странни неща насън, дотолкова беше, доколкото идентификацията с изстребител-бомбардировач би могла да се съотнесе с личността му, с опита и стремежите му, но — да! — в тоя сън си бе точно това — един изстребител, който се осъзнава като личността му.

Не беше забравил, макар и без еквивалент в личния му опит вибрацията на КОНЗОЛИТЕ си, с окачените под тях ракети и лазерни бомби; терминаторското съвместване на реален образ с тактически и балистични данни; удоволствието, че се промъкваш невредим сред пищящи парчета метал, персонално адресирани към теб; пунктуалното вдъхновение от скъсяването на дистанцията до целта, от навлизането в зоната на ефективния огън; чувството за ОБТИЧАНЕ, за ОПОРА от въздуха на собственото тяло; късото парване под крилата от стартиращите ракети; рязкото кабриране след пуска с бясно тоно, което ти дава възможност да избягаш почти във всички посоки...

Не. Не беше за забравяне.

Нито пък това, как изглеждаше целта след попадението — една редица САКСИИ, за които в бордовия му компютър имаше данни, че са засадени със здравец, мушкато и анжела...

Зле изглеждаше след това. Не изглеждаше.

Не беше за забравяне:

Младият свети Георги прикрива очи от Слънцето.

Очите му трябва, за да види змея. Тогава. По-късно.

Насън беше машина, разстрелваща цветя.

Може би защото беднотията го бе притиснала и продаваше дома на мечтите си. За да може да стане лекар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.